

staar det virkelig saaledes, at det er en alt for stor Opgave at lægge i dette Menighedsraads Haand. — Jeg kommer saa til § 18, hvor der tales om den fri, kirkelige Fattigpleje. Ja, for Tiden har den virkelig grumme lidt at sige. Det er de Par Øre, der komme ind ved Kirkeblokkene; det løber i Almindelighed op til nogle faa Kroner. Maaske kan der paa sine Steder være nogle Legater, der ere henlagte i et kristeligt Øjemed, og som altsaa ville komme med. De skulle altsaa udskilles fra den almindelige Fattigkasse, hvoraf de nu ere en liden Del. Nu skulde altsaa et Menighedsraad, der havde et saa verdsligt Grundlag, til at uddele dem, og det skulde dog være til Kristne og ikke til Folk, der i sin store Almindelighed staa udenfor; det vilde dog vist blive et mærkeligt Forhold. Jeg tror derfor, at vi skulde lade den lille Sum, som vi saaledes kunne raade over til de specielt Kristne, blive liggende i de fattiges Kasse, hvor de nuligge, og at vi ikke skulde give Menighedsraadet Bestyrelsen deraf.

Jeg kommer saa endelig til Hovedpunktet, og det er, at der i dette Raads Haand skal lægges Indstillingsretten ved Kaldelsen af Præsterne. Efter alt, hvad jeg har sagt derom, ville De jo se, at jeg gaar ud fra, at dette Menighedsraad bliver et helt verdsligt Raad, et Raad, som altsaa meget godt kan have med alt det at gøre, der ligger udad, og som naturligvis ogsaa kunde have en hel Del Ønsker at fremsætte med Hensyn til Præstens Person, men Præsten maa dog vel betragtes som hørende til den aandelige Side, til den Side, som altsaa særlig skal repræsentere det aandelige i Kirken, og saa vilde det vist være lidt mærkeligt, om man vilde lægge noget saadant i Raadets Haand. Jeg tror derfor, at det var rigtigst at lade Indstillingen om Præstevalg gaa helt ud af Loven. Hvis saa Kirkeraadene hen i Tiden skulde vise sig virkelig at have en saa levende Interesse for Kirken, er det jo en anden Sag. For Resten er der ikke saa grumme meget vundet ved denne Indstillingsret, thi ved den Indstilling, der her vil ske, vil det i det heldigste Tilfælde blive Sognemenighedens Ønske, som bliver udtalt. Naa, det er vel allerede noget, og naar vi saa desuden faa de andre Love om Frihed for Mindretallene, ja, saa kunde det jo nok være, at vi i det mindste for et Tidsrum kunde befinde os helt godt derved, men om det skulde gaa saaledes, er jo tvivlsomt. Som oftest vil det vel kunne gaa saaledes, at Mindretallene, de religiøse

Partier — det er jo i Almindelighed dem, der ere Mindretal i Sognemenighederne — ville kunne sætte een Mand paa Listen, og at denne Mand saa særlig finder Yndest baadé hos Bisp og Minister, saa at han bliver kaldet, skønt han var indstillet af et Mindretal. Jeg tror rigtignok, at dette vil skabe alt andet end Tilfredshed, jeg tror, at der i det hele vil blive meget stærkere Splid i Menigheden end nu. Den højtærede Minister udtalte jo Haabet om, at der herved særlig skulde hjælpes til, at de forskellige Retninger skulde komme sammen og arbejde sig sammen, saa at der skulde komme en forsonligere Stemning frem; men jeg tror rigtignok ikke, at dette vil slaa til. Jeg tror, at i begge Tilfælde, enten det er Flertallet eller Mindretallet, som faar sin Kandidat valgt, vil det skabe en saadan Utilfredshed, at den gode Aand, som findes mange Steder omkring i Menighederne, og som man altsaa ønsker forstærket, vil svinde en Del.

Der findes ogsaa i selve § 21 en lille Stump Lønningslov. Den højtærede Minister mener, at man ikke kan give Indstillingsret til Menighederne uden at have en lille Ventil, thi der kunde jo være Præster, som efter deres Anciennitet, Alder og Karakter være bestemte til at faa Embeder af første, anden, tredje Klasse, men nu bleve siddende i fjerde Klasse, og saa siger man: Ja, men det er jo en Uret, saa skulde de i det mindste have et Alderstillæg. Ja, hvis Ministeren saa i Virkeligheden har noget at byde, men det er tyndt. Der er for Tiden 45,000 Kr., som af Stiftsmidlerne anvendes til de smaa Embeder og til Kapellanhold. Hvis der yderligere skulde deles mellem de Præster, som altsaa blive Oversiddere i deres Embeder — og jeg har den Tro, at det vil blive mange, og at det vil blive store Krav, som ville komme frem — er jeg bange for, at Kultusministerens Kasse ikke slaar til. Endvidere mener jeg ogsaa, at naar vi staa her og skulle ordne saa mange af vore kirkelige Forhold, baade Indstillingsretten og endog Lønningssager, maa vi ogsaa have et Spørgsmaal, som er berørt, lidt frem, det er det, om vi ikke kunne komme af med en Præst, vi saadan ere rigtig lede og kede af, og om der ikke ogsaa kunde gives os — om ikke stor Indfyldelse — saa dog saa megen, som der i Skoleloven gaves over for Lærerne, idet man jo i saa Henseende kan komme med en Slags Indstilling om at blive af med en saadan Mand. Jeg synes, noget maatte vi dog have, hvis vi virkelig skulde komme til at faa disse For-